

Una altra educació és necessària

«La LEC és una llei descarnadament neoliberal, que ens ha dut a una precarització de les condicions laborals i a una organització piramidal i empresarial»

El nostre sistema educatiu fa aigües des de la crisi de 2008 amb l'aplicació de les retallades que van afectar la qualitat i van precaritzar les docents i l'alumnat, i encara perduren. La llista de despropòsits és llarga i s'ha agreujat amb la pandèmia.

Per començar, cal esmentar la Llei d'Educació de Catalunya (2009), la LEC, que va ser aprovada per majoria al Parlament de Catalunya malgrat el posicionament en contra de tota la comunitat educativa, que es va veure abocada a fer cinc vagues durant un any i moltíssimes altres mobilitzacions també contra les retallades i el tancament de línies.

Aquesta llei va blindar la xacra històrica de la doble xarxa del sistema educatiu, equiparant legalment la pública i la concertada, i possibilitant *de facto* que la patronal privada de l'educació pogués rebre el mateix finançament que la pública. Si els governs de Jordi Pujol ja havien protegit la concertada, tots els governs que hi ha hagut després, independentment del seu color polític, han continuat mimant-la econòmicament i garantint-ne la seua continuïtat encara que això anés contra la pública, i tot amb la LEC a la mà. No pot ser que els diners públics vagin a parar a escoles concertades, algunes d'elit i d'altres, com les 16 de l'Opus Dei que hi ha a Catalunya, que adoctrinen i segreguen per sexe (453 milions d'euros públics del 2001 al 2018, **[Ilegiu l'article de Crític \(https://www.elcritic.cat/investigacio/el-total-dels-concerts-de-la-generalitat-amb-les-escoles-de-lopus-453-milions-deuros-publics-10486\)](https://www.elcritic.cat/investigacio/el-total-dels-concerts-de-la-generalitat-amb-les-escoles-de-lopus-453-milions-deuros-publics-10486)**).

La LEC és una llei que té uns preàmbuls molt bonics i que presenten una educació pública que ha de ser gratuïta, democràtica, laica, coeducadora, inclusiva, no discriminatòria, catalana, i de qualitat, però aquestes belles paraules es queden als preàmbuls, ja que no s'ofereix la gratuïtat de 0-3 fins a la universitat i es permet l'entrada d'empreses privades al sistema educatiu públic, un advertiment de cara futures privatitzacions. El paper igualador de l'escola que la llei pregona acaba extremant-ne les diferències.

Aquesta doble xarxa perpetua la diferència de classe social de manera que tenim escoles per a rics i escoles per a pobres i també dins de la pública es pateix aquesta discriminació, ja que amb el lamentable decret d'admissió d'alumnes i l'autonomia de centres fa que tinguem escoles on una gran majoria de l'alumnat és immigrant o provinent de famílies en risc d'exclusió social. D'aquesta manera la inclusivitat i la no discriminació es queden en paper mullat, ja que la mateixa llei promou la competitivitat entre escoles. Així doncs, la desigualtat educativa es dona en funció de l'origen cultural i social de l'alumnat.

La LEC és una llei descarnadament neoliberal, el desplegament de la qual ha portat a una precarització de les condicions laborals de les docents (especialment d'interines i substitutes, i més precarietat si ets dona) i a una organització piramidal i empresarial que ha dut a un canvi en l'organització dels centres (Decret de direccions, Decret de plantilles, Decret d'autonomia de centres i més han fet desaparèixer la cultura participativa de la comunitat educativa en la presa de decisions).

Si la LEC és de l'any 2009, l'any 2016 es va presentar al Parlament de Catalunya una Iniciativa Legislativa Popular (ILP), amb 96.000 signatures, però Junts pel sí i el Partit Popular amb els seus vots en contra van barrar la tramitació d'aquesta ILP d'educació, una iniciativa de la societat civil i especialment de la comunitat educativa per una nova llei d'educació que proposava

que es regulés des dels 0-3 anys fins a la universitat una educació pública, de qualitat i en català? i que es destinés almenys un 6% del PIB a l'ensenyament públic. De fet la LEC ja ho diu això del 6%, però no ho aplica (Segons Idescat, el 2018 un 3'67%). El que va provocar controvèrsia, sens dubte, va ser que es demanava l'eliminació progressiva dels concerts en el món educatiu. També que la LEC no garanteix que les escoles bressol siguin gratuïtes, ni que es tingui accés a una plaça 100% pública i gratuïta ni que les universitats tinguin preus assequibles per a tothom.

Així mateix, cal fer esment als atacs que pateix la llengua vehicular del sistema educatiu, la llengua catalana. Es garanteix el coneixement del català i el castellà i l'aprenentatge d'una tercera llengua. La immersió lingüística ha estat lloada pel *High Level Group on Multilingualism*, comissió de la Unió Europea. Així mateix, l'escola catalana i el mètode d'immersió lingüística ha estat ratificat pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i pel Tribunal Constitucional Espanyol. La llengua ha hagut d'anar diverses vegades als tribunals. Però quina és la realitat? Sobre el paper bé, a les aules molt diferent, però considero que des del Departament d'Educació no es fa prou per garantir l'ús del català.

I pel que fa a la situació dels centres educatius durant la pandèmia cal dir que el Departament d'Educació improvisa, la falta de planificació és total i carreguen una responsabilitat política sobre els equips directius i les docents, no ha complert ni amb la reducció de les ràtios (per raons pedagògiques i de salut), ni amb l'increment de professorat, ni amb els ordinadors amb connexió a Internet per a l'alumnat, ni van arribar a temps els equips de protecció individual, ni amb l'avaluació del professorat vulnerable.

I per acabar vull fer una menció a les companyes interines i substitutes (6.000 a tota Catalunya) que dissabte 9 de gener tenien la segona prova d'oposicions i van haver de passar un calvari per desplaçar-se als centres on s'havien de fer les proves enmig del temporal Filomena. Un despropòsit més del conseller Bargalló. Bargalló, dimissió.